

højeste judicielle Myndighed, jage med smaa borgerlig Iver efter disse Tegn, hvis væsentligste Brug jo dog bestaar i at være Pyntegenstande ved Middagsgilder. Det maa, forekommer det mig, gøre et næsten pinligt Indtryk at se selv Medlemmer af Landets højeste Domstol hige efter sligt. Derfor finder jeg ligesom adskillige ærede Medlemmer, at der var god Føje til ved denne Lejlighed at indsætte et udtrykkeligt Forbud i Loven imod, at de uafhængige Dommere modtage Ordensdekorationer af Administrationen. Den bestaaende Lovgivning forbyder dem at modtage Titler. Vi burde nu gøre Skridtet fuldtud og statuere, at det samme skal gælde om Ordner. Det var kun en enkelt Konsekvens af den Tanke, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Alf. Christensen) gjorde sig til Tolk for i Gaar, at ingen Dommer paa nogen Maade maa anfægtes i sin Myndighed og Virksomhed af Administrationen.

Endnu til Slut kun et Par Ord til den højtærede Justitsminister. Jeg kan ikke undlade at modsige ham paa et enkelt Punkt. Det er ikke af nogen sær Trang eller Lyst til at sige ham imod, at jeg gør det, men da det er en faktisk Oplysning om et ikke ganske uvigtigt Punkt, mener jeg ikke at burde undlade at fremkomme med min Indsigelse. Det drejer sig om Forstaaelsen af Grundlovens § 73, sidste Punktum, der jo lyder saaledes: „Dog kan den Dommer, der har fyldt sit 65de Aar, afskediges, men uden Tab af Indtægter.“ Jeg tillod mig, da jeg første Gang havde Ordet under denne Forhandling, at udtale, at naar man nu anvendte denne Grundlovsbestemmelse saaledes, at Dommere, der traadte tilbage fra deres Embede, havde Ret til at beholde hele deres Løn i Pension, da var denne Praksis ikke stemmende med den, man oprindeligt havde fulgt. Den højtærede Minister erklærede i Forgaars, at dette var en urigtig Paastand fra min Side. Man havde — gjorde han gældende — fulgt den nutidige, efter hans Opfattelse med Grundloven stemmende Praksis lige siden 1849. Jeg maa hertil sige, at den ærede Minister virkelig i dette Tilfælde har Uret og jeg Ret. Jeg haaber, at den højtærede Minister vil erkende, at det dog er tænkeligt, at han en enkelt Gang kan have Uret; det er ikke ofte, det sker. Det er paaviseligt, at der i Tidens Løb er indtraadt en Vending med Hensyn til Forstaaelsen af Grundlovens § 73, og jeg er i Stand til at oplyse, paa hvilket Tidspunkt denne Vending indtraadte. Den

skriver sig fra Kleins Ministertid. Klein blev Minister den 26de Juni 1872; han traadte ind som Justitsminister i det holsteinske Ministerium og afløste Krieger, der overtog Finansministeriet efter Fengers Afgang. Før den Tid faldt det ingen ind, at Dommerne stod uden for den almindelige Pensionslov, hvilken Lov siger, at ingen Pension tør overstige 6,000 Kr. Det var den almindelige Regel før Kleins Tid, og jeg skal anføre et endog ret illustrerende Eksempel derpaa. Aaret før Klein blev Minister, gik den daværende Justitarius i Højesteret, Christian Michael Rottbøll, af. Det var en højtfortjent Embedsmand. Han havde siddet i Højesteret lige fra 1833 til 1871 og blev fra alle Sider anerkendt som en særlig udmærket Mand. Han fik i Pension 3000 Rigsdaler. Der var fra ingen Side Tanke eller Tale om, at der kunde tilkomme ham mere. Men efter den Tid begynder en ny Praksis, saa gaa de Dommere, der ikke have administrative Forretninger — altsaa Højesteretsdommerne, Landsoverrettsdommere og Dommerne i Kriminal og Politiretten — af med fuld Gage. Hvad har foranlediget denne Vending? Det er gaaet saaledes til, at der var en Assessor, som man ikke kunde bruge og gerne vilde af med, og som ogsaa selv gerne vilde være Embedsstillingen kvit, men da han var en Mand, der kunde bruge Penge, erklærede han, at Gagen var ringe nok til hans Fornødenheder, men Pensionen var det ham aldeles umuligt at leve af. Her vare da gode Raad dyre, og det gik her som saa ofte, Nøden lærer at fortolke Grundloven. Resultatet blev, at den Mand, man vilde af med, beholdt sin fulde Gage, og dermed forsvandt han. Klein havde talt med sin Kollega, Finansminister Krieger, om Sagen. Krieger var betænkelig, hvilket er meget forstaaeligt, da han jo havde været Ordfører i den grundlovgivende Rigsforsamling. Men da det ikke direkte vedkom ham som Finansminister, føjede han sig efter sin Kollega Justitsministeren, og vi fik den ny Praksis. — Hvis nogen nu vil spørge mig, hvorfra jeg ved dette, skal jeg angive min Kilde. Det er selve Klein, som jeg her i Tinget en Dag spurgte, hvordan det var gaaet til, at man var kommen ind paa den nævnte Vej. Han fortalte mig da det, jeg her har refereret, saa jeg tør i dette ene Stykke nok modsige den højtærede Justitsminister. Paa selve Realiteten af det Spørgsmaal, om det i og for sig er ret og rimeligt, at udtjente Dommere gaa af med fuld Gage